

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 71.733 van 11 februari 1998

A. 46.763/VI-10.701

In zake : **LIVEMONT** Francis,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean-Luc BRANDENBERG,
advocaat,
rue Charles Morren 2
4000 Luik,

tegen :

de coöperatieve vennootschap
"Intercommunale d'Oeuvres sociales
pour la région de Charleroi",
afgekort als I.O.S.,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean BOURTEMBOURG, advocaat,
Zwitserlandstraat 24
1060 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 30 april 1992 ingediende
verzoekschrift, waarbij Francis LIVEMONT de nietigver-
klaring vordert van :

1. "het besluit genomen door de raad van bestuur van de
"Intercommunale d'Oeuvres sociales pour la région de
Charleroi" op de vergadering d.d. 12 juli 1988, 5e
agendapunt";

2. de beslissing van 19 september 1991 van het beheerscomité van de I.O.S. waarbij aan verzoeker salarisschaal 1.21 wordt toegekend;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer KOVALOVSKY, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 31 juli 1997, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 8 december 1997, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 4 februari 1998;

Gehoord het verslag van de heer CLOSSET, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. WESTHOF, loco Mr. BRANDENBERG, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. BOURTEMBOURG, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer KOVALOVSKY, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten aan het geding ten grondslag liggen :

1. Verzoeker is op 13 september 1976 als schrijnwerker in dienst getreden bij de I.O.S.

Op 7 januari 1980 besliste de raad van bestuur van die intercommunale om hem in vast verband te benoemen met ingang van 1 januari 1980. De raad besliste bovendien dat "de huidige bezoldiging van de betrokkene overeenstemt met de weddeschaal van het rijkspersoneel voor de functie van schrijnwerker (salarisschaal nr. 1.26 met 9 jaar anciënniteit in die schaal)".

2. Op 12 juli 1988 besliste de raad van bestuur "zijn instemming te betuigen met de toepassing" van overeenkomsten 06 en 07/88 die diezelfde dag gesloten waren met de representatieve organisaties van het personeel van de intercommunale, welke overeenkomsten inzonderheid voorzagen in de toepassing op de betrokken ambtenaren van de wettelijke salarisschalen voor de werkelijk uitgeoefende functie. Met andere woorden, de raad van bestuur keurde de tekst van die overeenkomsten goed.

Die beslissing vormt het eerste onderwerp van het onderhavige beroep.

Overeenkomst 06/88 (5e agendapunt) is "alleen (van toepassing) op de personeelsleden van de I.O.S., zowel de vaste personeelsleden als de arbeidscontractanten, die tewerkgesteld zijn in het ziekenhuis "André VESALE" en de bijgebouwen "OASIS" en "QUIETUDE". Artikel 5 ervan voorziet in de toepassing voor die ambtenaren van "de wettelijke salarisschalen en anciënniteit verbonden aan de werkelijk uitgeoefende of uit te oefenen functie".

Overeenkomst 07/88 (6e agendapunt) is van toepassing "op de personeelsleden van de I.O.S., zowel de vaste personeelsleden als de arbeidscontractanten, die tewerkgesteld zijn in het "Bloc technique" te Montigny-le-Tilleul". Artikel 5 ervan voorziet in de toepassing voor die ambtenaren van "de wettelijke salarisschalen, namelijk de schalen 1.21 of 1.22, naargelang van de werkelijk uitgeoefende of uit te oefenen functie, behalve voor de ambtenaren die tewerkgesteld zijn in de "wasserij", voor wie salarisschaal 1.17 de enige wettelijke referentieschaal is". Artikel 6, zijnerzijds, voorziet in de toepassing, "nadat een functioneel organigram uitgewerkt en toegepast is, (van) de wettelijke salarisschalen verbonden aan de werkelijk uitgeoefende functie".

3. Op 5 februari 1990 besliste het beheerscomité van de ziekenhuisvoorzieningen van de intercommunale onder meer om individuele aanpassingen van de salarisschalen te doen en aan verzoeker salarisschaal 1.21 toe te kennen vanaf 1 juli 1988 (punt 14/294 van de agenda).

Op 14 mei 1990 werd die beslissing vernietigd bij een besluit van de Minister van Binnenlandse Aangelegenheden, belast met de lokale besturen. Het door de intercommunale bij de Raad van State tegen dat besluit ingestelde beroep wordt afgewezen bij arrest nr. 58.444 van 4 maart 1996 (beroep A. 42.758/VI-9.805).

4. Op 29 juni 1990 besliste het beheerscomité van de ziekenhuisvoorzieningen onder meer tot individuele aanpassingen van de salarisschalen en kende het aan verzoeker opnieuw salarisschaal 1.21 toe vanaf 1 juli 1988 (punt 31/93 van de agenda).

Op 5 november 1990 werd die beslissing vernietigd bij een een besluit van de genoemde minister. Het door de intercommunale bij de Raad van State tegen dat besluit ingestelde beroep wordt afgewezen bij het voornoemde arrest nr. 58.444 van 4 maart 1996 (beroep A. 43.634/VI-10.267).

5. Op 3 december 1990 besliste het beheerscomité opnieuw tot individuele aanpassingen van de salarisschalen en kende het wederom aan verzoeker salarisschaal 1.21 toe vanaf 1 juli 1988 (punt 2/31/93 van de agenda).

Op 29 maart 1991 werd die beslissing vernietigd bij een besluit van de voornoemde minister. Dat besluit wordt evenwel nietigverklaard bij hetzelfde arrest nr. 58.444 van 4 maart 1996 (beroep A. 44.393/VI-10.265).

6. Op 23 april 1991 besliste het beheerscomité nog eens tot individuele aanpassingen van de salarisschalen (punten 4/1 tot 4/504 van de agenda). Het kende aan verzoeker opnieuw salarisschaal nr. 1.21 toe vanaf 1 juli 1988 (punt 4/93 van de agenda).

Op 25 juli 1991 werd die beslissing vernietigd bij een besluit van de minister. Dat besluit wordt evenwel nietigverklaard bij het voormelde arrest nr. 58.444 van 4 maart 1996 (beroep A. 45.066/VI-10.275).

7. Op 19 september 1991 nam het beheerscomité van de ziekenhuisvoorzieningen van de intercommunale de volgende beslissing :

" Het beheerscomité van de ziekenhuisvoorzieningen,

Gelet op het besluit genomen door de raad van bestuur van de "Intercommunale d'Oeuvres sociales pour la région de Charleroi (I.O.S.)" tijdens de vergadering

d.d. 12 juli 1988, 5e agendapunt, en op ondernemingsovereenkomst IOS/07/1988 van 12 juli 1988;

Gelet op de notulen van het overlegcomité van de I.O.S. van 29 maart 1990;

Gelet op het ministerieel besluit van 14 mei 1990;

Gelet op de contacten met de toezichthoudende overheden;

Gelet op de salarisschalen die gelden voor de personeelsleden van de I.O.S.;

Aangezien de heer Francis LIVEMONT, die bij de I.O.S. op 13 september 1976 in dienst is getreden en op 1 januari 1980 in vast verband benoemd is, werkelijk de functie van werkmán in de drukkerij uitoefent;

Aangezien de raad van bestuur van de I.O.S. op 12 juli 1988 beslist heeft om voor de personeelsleden, zowel de vaste als de arbeidscontractanten, die tewerkgesteld zijn in het "Bloc technique", de wettelijke salarisschalen toe te passen, namelijk de schalen 1.21 of 1.22, naargelang van de werkelijk uitgeoefende functie;

Aangezien aan de functie van werkmán in de drukkerij salarisschaal nr. 1.21 verbonden is;

Aangezien het noodzakelijk is om aan de ambtenaar de salarisschaal toe te kennen die overeenstémt met de functie die hij uitoefent;

Gelet op het advies uitgebracht door de heer Michel VAN LEER, algemeen directeur van de ziekenhuisvoorzieningen;

Aangezien op grond van het vernietigingsbesluit vastgesteld op 25 juli 1991 door de Minister van het Waalse Gewest belast met het toezicht over de lokale besturen, de gesubsidieerde werken en het water, er niets aan in de weg staat dat aan het personeelslid de salarisschaal toegekend wordt die overeenstémt met de functie die hij werkelijk uitoefent;

Overwegende dat de op de I.O.S. toepasselijke documenten, zoals het arbeidsreglement, de overeenkomsten enz..., het administratief en geldelijk statuut vormen dat behoorlijk bekrachtigd is na afloop van de wettelijke procedures van onderhandeling of overleg met de vakorganisaties en dat de toezichthoudende overheden er geen bezwaar, van welke aard ook, tegen hebben gemaakt;

Van oordeel zijnde dat iedere betwisting van deze interpretatie aanhangig moet worden gemaakt bij de Raad van State en door de Raad moet worden beoordeeld en dat het beheerscomité ondertussen dient te zorgen voor de continuïteit en de goede werking van de diensten, alsmede voor het behoud van het begrotingsevenwicht dat aan het comité bij wet is opgelegd;

BESLUIT eenparig het volgende :

- 1° de heer Francis LIVEMONT, werkmán in de drukkerij, geniet salarisschaal nr. 1.21;
- 2° de opklimming in de salarisschaal die voordien aan de ambtenaar toegekend was, zal worden opgeheven tot het nominaal bedrag van zijn wedde overeenstemt met dat waarvan sprake is onder 1° hierboven;
- 3° het onderhavige besluit heeft (lees : had) uitwerking met ingang van 1 juli 1988";

Deze beslissing is de tweede handeling die bestreden wordt door het onderhavige beroep; ze is ter kennis gebracht van verzoeker per brief van 3 maart 1992;

I. Ten aanzien van de bevoegdheid van de Raad van State.

Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat de Raad van State niet bevoegd is, om reden dat "het werkelijke onderwerp van de vordering tot nietigverklaring bestaat (...) in het erkennen, door de Raad van State, van een burgerlijk recht of een burgerrechtelijke verplichting aan verzoeker, terwijl dat onderwerp buiten de bevoegdheid van de Raad valt en verzoeker beroep kan instellen bij de hoven en rechtbanken van de rechterlijke orde, die zich kunnen uitspreken over zijn rechten op de wedde"; dat ze in dat verband onderstreept dat het hier gaat om het recht op uitbetaling van een wedde volgens een bepaalde salarisschaal waarop verzoeker aanspraak maakt krachtens een beslissing van de raad van bestuur; dat de verwerende partij in haar laatste memorie opmerkt dat in casu voor

de bepaling van de salarisschaal die geldt voor verzoeker geen nieuw onderzoek van zijn administratieve rechtspositie noodzakelijk was, omdat het in het geval van verzoeker gewoon ging om de toepassing van een bepaalde salarisschaal voor alle ambtenaren met dezelfde graad;

Overwegende, wat de eerste bestreden handeling betreft, dat het om algemene bepalingen gaat die gelden voor alle betrokken ambtenaren en die dan ook regelgevend zijn; dat de Raad van State bevoegd is om een regeling nietig te verklaren krachtens artikel 14, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, al heeft die regeling betrekking op een recht van burgerrechtelijke aard;

Overwegende, wat de tweede bestreden handeling betreft, dat ze de salarisschaal vaststelt die verzoeker, met toepassing van de genoemde regeling, moet genieten; dat die handeling niet, zoals de verwerende partij betoogt, gewoon een rechtserkende handeling is; dat die regeling immers een nieuw onderzoek van de toestand van elke ambtenaar vergde om de precieze aard van de door hem werkelijk uitgeoefende functie te bepalen met het oog op de toepassing van de voor hem geldende overeenstemmende schaal; dat aldus door de administratieve overheid een beoordelingsbevoegdheid uitgeoefend is, waarbij het heronderzoek van elk geval een lange termijn vergde en individuele beslissingen noodzakelijk maakte op verschillende data van inwerking-treding; dat de tweede bestreden handeling zich dus aandient als een bestuurshandeling die de Raad van State ook nietig kan verklaren krachtens het genoemde artikel 14, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat de exceptie van onbevoegdheid niet kan worden toegewezen;

II. Ten aanzien van de bepaling van het eerste onderwerp van het beroep.

Overwegende dat verzoeker de nietigverklaring vordert van het besluit van de vergadering van de raad van bestuur van 12 juli 1988, "5e onderwerp" van de agenda;

Overwegende dat met dat besluit de genoemde raad de tekst heeft goedgekeurd van de voormelde "overeenkomsten" 06 en 07/88, gesloten met de representatieve organisaties van het personeel van de intercommunale;

Overwegende dat het beheerscomité meer bepaald gesteund heeft op artikel 5 van de voormelde overeenkomst 07/88 betreffende de schalen die toepasselijk zijn op de in het "bloc technique" tewerkgestelde ambtenaren om de voor verzoeker geldende salarisschaal te bepalen; dat de artikelen 6, 9 en 10, tweede streepje van de genoemde overeenkomst eveneens betrekking hebben op de aanpassingen van de salarisschalen; dat het beroep dan ook geacht moet worden te strekken tot de nietigverklaring van het besluit van 12 juli 1988, in zoverre met dat besluit alleen de tekst van de genoemde bepalingen van die overeenkomst goedgekeurd wordt;

III. Ten aanzien van de ontvankelijkheid

A. Ontvankelijkheid van het eerste onderwerp van het beroep.

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie de niet-ontvankelijkheid van het beroep opwerpt wegens het te laat instellen ervan; dat ze erop wijst dat verzoeker, evenals de andere personeelsleden, in kennis gesteld is van het bestreden besluit, omdat de overeenkomst waarvan met dat besluit de tekst goedgekeurd is, ruim verspreid is, inzonderheid door de vakorganisaties; dat ze voorts betoogt dat die tekst in het bezit is van verzoeker, zonder dat laatstgenoemde de omstandigheden uiteenzet waarin hij de tekst verkregen heeft; dat ze ten slotte onderstreept dat verzoeker naar aanleiding van de vorige beroepen op de hoogte had moeten zijn van het bestaan van de "bestreden regeling";

Overwegende dat naar luid van artikel 4, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State de termijn van zestig dagen om bij de Raad beroep aan te tekenen aanvangt na de bekendmaking of de betekening van de aangevochten akten, reglementen of beslissingen, wanneer die moeten worden bekendgemaakt of betekend, of vanaf de dag waarop verzoeker er in kennis van gesteld is wanneer ze niet hoeven te worden bekendgemaakt of betekend;

Overwegende dat een reglementaire handeling moet worden bekendgemaakt; dat het bestreden besluit regelgevend is; dat het dan ook moest worden bekendgemaakt in de vormen die bij gebrek aan een wettelijke of bestuursrechtelijke bepaling door de intercommunale behoorden te worden bepaald;

Overwegende dat in casu de wijze van bekendmaking van de door de raad van bestuur van de verwerende partij vastgestelde bestuursrechtelijke bepalingen niet vastgelegd werd; dat volgens de uitleg die laatstgenoemde verstrekt heeft aan de auditeur-

rapporteur, "de beslissingen van de raad van bestuur van 12 juli 1988 betreffende de toepassing van overeenkomsten 06 en 07/88 niet afzonderlijk ter kennis van de ambtenaren gebracht zijn. Er zijn overeenkomsten ondertekend door de vakorganisaties, die zich ermee belast hebben de inhoud ervan aan hun leden over te brengen"; dat met zulk een werkwijze niet gezorgd is voor een regelmatige bekendmaking van de bestreden regeling; dat hieruit volgt dat de verjaring van het beroep niet ingegaan is en dat dat beroep dan ook "ratione temporis" ontvankelijk is;

B. Ontvankelijkheid van het tweede onderwerp van het beroep.

Overwegende dat de verwerende partij eerst de niet-ontvankelijkheid van het beroep opwerpt wegens gemis van belang; dat ze betoogt dat reeds op 5 februari 1990 een beslissing genomen is die identiek is aan die welke hier bestreden wordt en dat, indien de Raad van State het besluit van de toezichthoudende overheid van 14 mei 1990 zou nietigverklaren waarbij die beslissing vernietigd is, die beslissing van 5 februari 1990 definitief zou geworden zijn, zodat de bestreden handeling verzoeker geen nadeel zou kunnen berokkenen;

Overwegende dat die argumentering, die ontwikkeld is vóór de totstandkoming van arrest nr. 58.444 van 4 maart 1996 waarbij het beroep tot nietigverklaring verworpen is dat gericht was tegen het genoemde besluit van de toezichthoudende overheid van 14 mei 1990, feitelijke grondslag mist;

Overwegende evenwel dat er grond is om ambtshalve de weerslag te onderzoeken die het genoemde arrest nr. 58.444 kon hebben op het belang van verzoeker bij zijn onderhavige beroep, welk arrest de besluiten

van de toezichthoudende overheid van 29 maart en 29 juli 1991 heeft nietigverklaard waarbij de beslissingen vernietigd zijn van het beheerscomité van de ziekenhuisvoorzieningen van 3 december 1990 en 23 april 1991, die eveneens identiek zijn aan de hier bestreden beslissing;

Overwegende dat de door het onderhavige beroep bestreden beslissing geen loutere bevestiging is van de genoemde beslissingen van 3 december 1990 en 23 april 1991; dat ofschoon de inhoud ervan identiek is aan die van deze beslissingen, de hier bestreden handeling gesteld is na de vernietiging van die beslissingen door de toezichthoudende overheid en, derhalve, in een andere context, en na een nieuw onderzoek van de zaak, zoals overigens blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, waarin gepreciseerd is dat ze genomen is na contacten met de toezichthoudende overheden en op basis van het vernietigingsbesluit van 25 juli 1991, dat geacht werd tot gevolg te hebben dat "niets in de weg (zou staan) aan de toekenning aan het personeelslid van de salarisschaal die overeenstemt met de functie die (de ambtenaar) werkelijk uitoefent"; dat, zonder dat er grond bestaat om te onderzoeken of ingevolge het voormelde arrest nr. 58.444 de beslissingen van 3 december 1990 en 23 april 1991 definitief geworden zijn, hieruit volgt dat het onderhavige beroep tegen de bestreden beslissing, die de genoemde beslissingen niet louter bevestigt, ontvankelijk is en dat het beroep ambtshalve dient te worden uitgebreid tot die beslissingen; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de verwerende partij een tweede exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt wegens het te laat instellen van het beroep; dat ze opmerkt dat

er tegen de beslissingen die ze sinds februari 1990 genomen heeft systematisch beroep aangetekend is bij de toezichthoudende overheid en dat, indien verzoeker van zijn kant ook zulk een beroep zou hebben ingesteld, hieruit zou op te maken vallen dat hij "op dat ogenblik volledig en voldoende in kennis was gesteld van de besluiten van 17 september";

Overwegende dat de bestreden handeling, omdat ze een gegeven van verzoekers rechtspositie bepaalde, aan verzoeker ter kennis gebracht moest worden; dat met toepassing van het voormelde artikel 4, tweede lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 alleen door deze kennisgeving de wettelijke termijn van beroep kon ingaan; dat in casu die kennisgeving heeft plaatsgegrepen op 3 maart 1992; dat het beroep, doordat het op 30 april 1992 ingediend is, dan ook "ratione temporis" ontvankelijk is; dat de exceptie niet kan worden toegewezen;

IV. Ten gronde.

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan de schending van artikel 11, § 3, van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel, alsmede van de artikelen 24, 27, 29 en 30 van het koninklijk besluit van 28 september 1984 tot uitvoering van de voormelde wet van 19 december 1974, doordat de onderhandelingsprocedure waarin die bepalingen voorzien niet nageleefd is, inzonderheid omdat voor de overlegvergaderingen met de vakbonden geen agenda opgesteld is, noch gevoegd is bij de aan de leden van de vakorganisaties toegezonden oproepingen en omdat die leden niet beschikten over een termijn van 15 dagen na het beëindigen van het overleg om hun opmerkingen aan de voorzitter ter kennis te brengen;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan de schending van het koninklijk besluit van 29 augustus 1985 tot aanwijzing van de grondregelingen in de zin van artikel 2, § 1, 1°, van de genoemde wet van 19 december 1974, doordat niet onderhandeld is over de salarisschalen en de salarisschaalanciënniteit, omdat de raad van bestuur van de I.O.S. zich op 12 juli 1988 beperkt heeft tot het toekennen van de door het Ministerie van Volksgezondheid erkende salarisschalen, zonder dat aan die beslissing een echt overleg met de vakbonden voorafgegaan is; dat verzoeker in dat verband opmerkt dat "de overeenkomst van 12 juli 1988 ... inzonderheid aanpassingen van de salarisschalen beoogde, doch niet de eigenlijke bepaling van schalen en anciënniteiten, waarover, in tegenstelling tot wat de wet voorschrijft, niet behoorlijk overleg gepleegd is";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat, indien de door de wet bepaalde onderhandelingsprocedure niet nageleefd is, een ambtenaar er geen belang bij heeft die onregelmatigheid aan te voeren wanneer, zoals in casu, een eenparig akkoord gesloten is tussen de representatieve vakorganisaties en de afgevaardigden van de overheid, wat het geval was bij het sluiten van de "overeenkomst" van 12 juli 1988; dat volgens haar "niet redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de afgevaardigden van de representatieve vakorganisaties hun instemming zouden hebben betuigd met een tekst zonder de strekking van (dat) akkoord (...) te hebben kunnen beoordelen, zodat verzoeker niet van het vereiste belang doet blijken om eventuele proceduregebreken te kunnen aanvoeren vóór het sluiten van het akkoord, zelfs indien de door de overheid later vastgestelde tekst identiek is aan die waarover het (genoemde) eenparige akkoord tot stand was gekomen"; dat wat het tweede middel betreft, de verwerende partij onderstreept dat de inhoud van het

akkoord en die van de bestreden beslissingen van de raad van bestuur identiek zijn en dat krachtens "overeenkomst" 07/1988 duidelijk en precies aangegeven is dat aan de personeelsleden de wettelijke salarisschalen werden toegekend volgens de uitgeoefende functies; dat wat "overeenkomst" 06/1988 betreft, de verwerende partij opmerkt dat ze bepaalde dat de ambtenaren "de wettelijke salarisschalen en anciënniteit verbonden aan de werkelijk uitgeoefende of uit te oefenen functie" zouden krijgen, namelijk die welke bepaald zijn bij koninklijk besluit van 3 december 1987, op voorwaarde dat ze werkelijk erkend zijn door het Ministerie van Volksgezondheid voor de vastlegging van het budget; dat ze voorts betoogt dat later nog gepreciseerd is dat onder "wettelijke salarisschalen" dient te worden verstaan die welke "op dit ogenblik toegepast worden in de (I.O.S.) voor de vaststelling van de wedde van de ambtenaren van de intercommunale" en dat "de thans bij de I.O.S. toegepaste salarisschalen diegene zijn welke gelden voor de gemeentelijke ambtenaren en/of de ambtenaren van de O.C.M.W.'s voor wie sommige bepalingen van toepassing zijn die betrekking hebben op de rechtspraak van Henegouwen (salarisschalen en bijslag voor twee jaar dienstanciënniteit)"; dat de verwerende partij hieruit besluit dat "aangezien de in de intercommunale toegepaste salarisschalen niet alleen goed gekend, maar ook voldoende ter kennis gebracht zijn, ten onrechte betoogd wordt dat de afgevaardigden van de representatieve werknemersorganisaties die schalen niet zouden hebben goedgekeurd"; dat de verwerende partij in haar laatste memorie weliswaar opnieuw toegeeft dat "de vormvereisten bepaald door het koninklijk besluit van 28 september 1984 niet nageleefd zijn", doch dat ze onderstreept dat over de goedkeuring, door de vakorganisaties, van de tekst die hen was voorgelegd duidelijk onderhandeld was, zo niet hadden ze niet

formeel hun instemming betuigd met een "overeenkomst", maar met een gewoon protocol; dat men volgens haar in casu te maken heeft met een ongewoon geval. Het is niet alleen zeker dat de vakorganisaties de gelegenheid hebben gehad om te onderhandelen over een tekst waarover onderhandeld moest worden, maar ook dat (ze) uitdrukkelijk hun instemming hebben betuigd met die tekst, die ten overvloede een "overeenkomst" genoemd werd; dat ze voorts betoogt dat de rechtspraak betreffende het vereiste om de agenda te voegen bij de oproepingen voor de vergaderingen van de gemeenteraad niet relevant is in casu, omdat het geenszins gaat "om de werking van een beraadslagende vergadering van een overheidsbestuur die door de Grondwet en de wet ermee belast is een openbaar belang te beheren"; dat ze ten slotte betoogt dat "de voorafgaande procedures van onderhandeling en overleg met de vakorganisaties niet van openbare orde zijn (en dat), al dienen ze zich aan als een substantieel vormvereiste, zulks niet wegneemt dat in casu de in het overlegcomité zitting hebbende vakorganisaties enerzijds hun instemming hebben betuigd met de te nemen maatregelen en anderzijds dat akkoord naderhand niet hebben betwist", zodat "de aangevoerde onregelmatigheden geen enkele invloed hebben gehad op de bestreden beslissing";

Overwegende dat krachtens artikel 2, § 1, b), van de voormelde wet van 19 december 1974, vooraf onderhandeld moet worden over de grondregelingen die betrekking hebben op de bezoldigingsregeling van de personeelsleden; dat, volgens artikel 4, 1°, b), van het voormelde koninklijk besluit van 29 augustus 1985, als grondregelingen in verband met de bezoldigingsregeling worden beschouwd, de regels tot vaststelling van "de wedde, de bezoldiging, het loon of de weddetoelage, met inbegrip van de vaststelling van de weddeschalen, en de

berekening van het bedrag ervan, met inbegrip van de voor hun vaststelling in aanmerking komende periodes";

Overwegende dat in casu, door het toepasselijk maken van de bepalingen van "overeenkomsten" 06/1988 en 07/1988, gesloten met de vakbonden, de raad van bestuur van de verwerende partij met zijn besluit van 12 juli 1988 en bij wege van een algemene beschikking de bezoldigingsregeling van zijn ambtenaren gewijzigd heeft door de schalen te bepalen waarnaar hij beoogde te verwijzen met het oog op de vaststelling van de wedde van elk van hen; dat dan ook over dat besluit vooraf overleg moest worden gepleegd met de vakbonden zoals voorgeschreven is door de voormelde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen; dat zulks niet is geschied; dat uit het dossier, alsmede uit de vermelding in de aanhef van het besluit van 12 juli 1988, alleen blijkt dat de tekst van het ontwerp van "overeenkomst" op 22 maart 1988 voorgelegd is aan het overlegcomité van de I.O.S.; dat de verwerende partij voor het overige toegeeft dat de onderhandelings-procedure niet nageleefd is; dat door de instemming die de afvaardigingen van de representatieve vakorganisaties op 12 juli 1988 betuigd hebben, namelijk de dag zelf waarop het bestreden besluit door de raad van bestuur vastgesteld is, het gebrek dat het besluit vertoont niet wordt weggewerkt, omdat de leden van het overlegcomité geen afstand konden doen van de volle uitoefening van hun bevoegdheden; dat de middelen gegrond zijn in zoverre ze gericht zijn tegen de eerste bestreden handeling; dat de nietigverklaring van die handeling de nietigverklaring van de tweede bestreden handeling tot gevolg moet hebben, alsmede van de voormelde beslissingen van 3 december 1990 en 23 april 1991, die ze ten uitvoer hebben gebracht; dat er geen aanleiding is om het derde middel van de vordering te onderzoeken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden :

1. het besluit van 12 juli 1988 van de raad van bestuur van de "Intercommunale d'oeuvres sociales de la région de Charleroi", in zoverre met dat besluit de tekst aangenomen is van de artikelen 5, 6, 9 en 10, tweede streepje, van "overeenkomst" 07/1988, gesloten op dezelfde dag met de representatieve vakorganisaties van het personeel van die intercommunale, welke artikelen betrekking hebben op de aanpassingen van de salarisschalen.
2. de beslissingen van 3 december 1990, 23 april en 19 september 1991 van het beheerscomité van de ziekenhuisvoorzieningen van de genoemde intercommunale waarbij aan Francis LIVEMONT vanaf 1 juli 1988 salarisschaal 1.21 toegekend wordt en waarbij beslist wordt dat de opklimming in de voordien toegekende schaal zal worden opgeheven totdat het nominale bedrag van zijn wedde overeenstemt met het bedrag dat verbonden is aan de genoemde schaal 1.21.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op elf februari 1990 achtennegentig door :

de HH. CLOSSET, kamervoorzitter,
HANSE, staatsraad,
LEWALLE, staatsraad,
Mevr. NOTEBAERT, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.